

ဝန်လင်း

Read on the move

ညသန်းခေါင်

ဣဝိဝန်းအိမ်

(၁)

"ဖေကြီး ... ပြန် လာပြီ ... မေမေ"

ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်ရောက်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသံလွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ။

ထိုအသံကား ကျွန်တော့်အတွက် အပူသောက မီးများကိုသာမက အရာရာကို အေးချမ်းသည့် အနေအထားသို့ ပို့ဆောင်ပေး၏။

"အား ... လာစမ်းပါဦး ... ဖေသမီးလေးရဲ့ "

ငါးနှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသော သမီးလေး မြတ်နိုးကား အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သွက်လည်း သွက် လည်လည်း လည်လွန်းလှပေ၏။ မြတ်နိုးလေး အမေ မြတ်ချိုကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ အလုပ်ရှုပ် နေသည် ထင်။

"ဖေဖေ ... သိလား ... ဂျက်ကီလေ မနက်က သမီးကို ရန်လုပ်တယ် .
.. "

"ဟေ ... သမီးလေးကို ရန်လုပ်တယ် ဟုတ်သလား"

"ဟုတ်တယ် ... ဖေဖေ " ကျွန်တော့် အမေးကို သမီးလေးက ထိုသို့ ဖြေလေ၏။ ဂျက်ကီကား အိမ်၌ အလှမွေးထားသော အမွေးပွခွေးခပ်ကြီးကြီး တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်၏။ သမီးလေး၏ တိုင်ပြောမှုကြောင့် အနားတွင် ကျွန်တော် လာတိုင်း ကြိုဆိုတတ်သည့် ဂျက်ကီပင်

ဇက်ကြီးပုကာ သွားသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသမျှကို နားလည်
နေသလို။

"အု ... အူ "

"စတာပါ ... ဖေဖေရဲ့ ... ဂျက်ကီ ကြောက်နေတာ ကြီးလည်း ... ချစ်
စရာကြီးနော် ဖေဖေ"

ဖအေ အားထိုကဲ့သို့ စနောက်ရသည် ကို သူလေး ပျော်ရွှင်လို့ နေ၏။

သမီးလေး၏ မပီကလာပီကလာ ဝဲတဲတဲ အသံလေးက ကျွန်တော့်
အသည်းနှလုံး တစ်ခုလုံးအတွက် ခရာပင်။

တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့

"ကဲ ... ဒီသားဖတွေ မတွေ့ဖူးတာလဲ ... မဟုတ်ဘူး ... အကြည်ဆိုက်
နေလိုက်ကြတာ ... အိမ်ထဲလည်း ဝင်ပါဦး"

အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားများကိုပင် လှပအောင် ဝတ်ဆင်တတ်
သော ချစ်ဇနီးလေး မေမြတ်ချိုကတော့ ယခုသမီးလေး မွေးထားပြီးသ
ည့်တိုင် လှပလို့ နေတုန်းပင်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်သည် ။

"ဝင်မှာ ပါ ... မိန်းမရာ" ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့

"အို ... ဘာမိန်းမလဲ ... သမီးအရှေ့မှာ နော် ..."

"အေ့ပါ ... မြတ်ရာ ... အေ့ပါကွာ"

သူမ၏ စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရင်းမှ သူမ၏ နဖူး
လေးပေါ်သို့ ကျွန်တော် အနမ်းတစ်ပွင့်ကို ခြွေချလိုက်တော့သည် ။ သူမ
ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ပု၏။

ထိုပုသေးသေး ချစ်စရာလေးကိုပင် ကျွန်တော်မြတ်နိုး မိနေလေ၏။

သူမသည် ကျွန်တော့်အား အမြဲဆရာလုပ် ဆုံးမတတ်သေးသည် ။ သမီးလေးကတော့ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်ကပင် မဆင်းတော့ချေ။

"သမီး ... ဖေကြီး ပင်ပန်းလာတာ ... သက်သက်သာသာ နေပါစေ ... လာ မေမေ ချီမယ်"

မြတ် ဒီလိုပြောလိုက်တော့ သမီးလေးက ခေါင်းခါပြီး ငြင်းလေရဲ့ ။

"ဟင်းအင်း ... လာဘူး ... ဖေကြီးဆီမှာ ပဲနေမယ်"

အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသော ကျွန်တော်က

"တွေ့လား ... သမီးလေးက ရုပ်ချောတဲ့ သူဆီပဲ နေချင်တာ ... တွေ့တယ်နော် မြတ်"

မြတ်က ကျွန်တော့်အား စတင်ကာ မျက်လုံး စစ်ခင်းလေတော့၏။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့်ကြည့် နေချေပြီ။

"ဟဲဟဲ ... ဖေကြီး ရေချိုးဦးမယ် ... သမီး မေကြီးဆီမှာ ခဏနေနော်"

,

"ဟုတ် ..."

သမီးလေးကား အရမ်းပင် ဆုံးမစရာမလိုပဲ လိမ္မာသော ကလေးမလေးပင်။ ကျွန်တော်လည်း သမီးလေးအား သူ့အမေဆီ ပေးခဲ့ပြီးနောက် ရေချိုးရန် အတွက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား လိုက်တော့၏။ အလုပ်ကြောင့်ပဲလား ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုကို မလိုလားသလို ဖြစ်လို့ နေလေ၏။ လတ်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ June 2 2019 Date ကလေးပင်။ ရာသီဥတုကြောင့်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေကို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ပင် အချိန်ဆွဲကာ အေးဆေး ချိုးပစ်လိုက်တော့သည် ။ ထိုအခါမှ သာ လန်းဆန်းသွား သယော

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး အချို့ပင် အတော်ရှည်လို့ နေချေပြီ။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဂျုတ်ထဲသို့ ဘလိတ်ဓား အသစ်ကို ဖောက်ထည့်
 ကာ မျက်နှာသစ် ဆပ်ပြာကို ပွတ်လိုက်တော့သည် ။ ပြီးနောက် ဂျုတ်က
 လေးကိုအသာလေး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲနေရင်းမှ

"အား ... ကျွတ်စ်"

ဘယ်ဘက် မေးရိုးနားတွင် ဓားရှုလို့ သွားချေပြီ။ ဒါတွေကား ဖြစ်
 လေ့ဖြစ်ထ ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သွေးများ ပင် အတော် ထွက်
 လို့ လာချေပြီ။ ထို့ကြောင့် အနီးနားမှာ ရှိတဲ့ အဝတ်သန့်သန့် တစ်ခုကို
 ယူကာ သွေးတိတ်ရန် အလို့ငှာ ခဏဖိကပ်ထားလိုက် မိတော့၏။ ထိုအ
 ချိန်မှာ ပင် အခန်းတံခါးဘုသီးမှာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကြောင့် လှည့်ကာ
 တံခါးပွင့် လာလေတော့၏။ ရေတပေါက်ပေါက် ကျသံမှ အပ အရာအား
 လုံးသော အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေသည် မို့ တံခါးဘုသီး လှည့်သံကား
 ထင်ရှားပေါ်လွင်လွန်း လှပေ၏။

"ဟင် ... မြတ်"

ကျွန်တော့်ဇနီး မြင့်မြတ်ချိုပင်။

"အစ်ကို ... သမီးလေးက ထမင်း စားရအောင် စောင့်နေတာ...
 ရေချိုးတာကလည်း ကြာလိုက်တာ"

"ပြီးပါပြီ ... မိန်းမရာ"

ပြောရင်း ဆိုရင်းသား သူမအား နောက်ကနေ၍ ကျွန်တော် သိုင်းဖ
 က်လိုက်၏။ သေးသေးသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးလေပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်နှ
 ဖ်ဖက်ထဲတွင် အပြည့်အကျစ် ပါလာလို့ နေ၏။

"အစ်ကိုနော် ... မကဲနဲ့ "

"အို ... ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်ချစ်တာ ... အပြစ်လားကွာ ... "

ပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော် မြတ်၏ ပါး နဖူး နှုတ်ခမ်းများ ပေါ်သို့ အနမ်းမိုးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်း ပေးလိုက်တော့၏။ အသက်တွေကြီးလို့ ရွက်တွေဟောင်းတောင် အချစ်တွေက အသစ်တွေလို ကောင်းနေတုန်းပင်။ ကျွန်တော် သူမအား လွှတ်ပေးလိုက်ချေပြီ။

"ဟင် ... အစ်ကို မေးစေ့နားမှာ ..."

သူမ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်အား သတိပေးလေ၏။

"အသေးအဖွဲပါ ... မြတ်ရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ပျောက်သွားမှာ ပါ"

သူမအား ထိုသို့ နှစ်သိမ့်ရင်း မိသားစု ထမင်းဝိုင်းလေးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်တော့၏။ သူမ ချက်ကျွေးသည့် သူတို့ ဇာတိက လက်ရာလေး အတိုင်း စားရသည် ကို ကျွန်တော် အလွန် နှစ်သက်မိသည် ကိုတော့ လိမ့်ညာပြောဆို နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သမီးလေးပင် ထမင်းနှစ်ပန်းကန် ကုန်အောင် တီး လိုက်လေတော့၏။
